

JESTEŚMY

Pismo parafii Świętego Ducha w Ćmiłowie

Certyfikat autentyczności relikwii św. Jana Pawła II

Potwierdzam prawdziwość
relikwii drugiego stopnia św. Jana Pawła II,
przekazanych przeze mnie
na ręce

Czcigodnego Księdza Proboszcza Kanonika Józefa Czerwieńca
dla Parafii p.w. Świętego Ducha
w Ćmiłowie.

Są one fragmentem sutanny Ojca Świętego Jana Pawła II
z Papieskiego Kolegium Polskiego w Rzymie.

ks. dr Jan Krzysztof Miczyński
adiunkt w Katedrze Historii Duchowości
Instytutu Teologii Duchowości
Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II

Lublin, 29 maja 2014 r.

RADOŚĆ NOWEJ EWANGELIZACJI

Ks. abp Stanisław Budzik, Metropolita Lubelski po zakończonej wizycie polskich biskupów w Watykanie „Ad limina Apostolorum” w wywiadzie przeprowadzonym przez Alinę Petrową-Wasilewicz i Marcina Przeciwińskiego tak się wypowiedział: „Spotkanie z Ojcem Świętym było dla nas wielkim przeżyciem. Z jednej strony z satysfakcją przyjęliśmy słowa uznania pod adresem Kościoła w Polsce. Papież widzi w nim ogromny potencjał wiary, modlitwy i czynnej miłości. Na nasze pytanie, czy nie znudziły mu się już spotkania z biskupami z Polski, odpowiedział z uśmiechem, że przynosimy przecież dobre wiadomości. Ale ze spotkania z papieżem i z dyskusji w poszczególnych dykasteriach watykańskich wynosimy ostrzeżenie, iż nie możemy spać spokojnie z założonymi rękami w przekonaniu, że z Kościołem u nas jest tak dobrze. Papież apelował, byśmy otwierali szeroko drzwi Kościoła, wychodzili na zewnątrz, szukając ludzi, którzy do kościoła już systematycznie nie przychodzą. A w katolickiej Polsce jest ich co najmniej połowa”.

Zdajemy sobie sprawę, że i w naszych środowiskach nie jest najlepiej. Tak jak w Polsce prawie wszyscy są ochrzczeni, ale czy rzeczywiście jeszcze mają związek

RELIKWIE ŚWIĘTEGO JANA PAWŁA II

W naszej parafii w Wielkim Poście w dniach od 6 do 8 kwietnia br. prowadził rekolekcje ks. dr Jan Krzysztof Miczyński, adiunkt w Katedrze Historii Duchowości Instytutu Teologii Duchowości Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, który pełni funkcję Ojca Duchownego w Metropolitalnym Seminarium Duchownym w Lublinie.

Przekazał naszej parafii cenny dar – relikwie drugiego stopnia Świętego Jana Pawła II. Gdy studiował w Rzymie, to po śmierci papieża brał udział w przygotowaniu sali pamięci poświęconej Wielkiemu Papieżowi. Fragment sutanny, którą nam przekazał błogosławił następca Jana Pawła II - papież Benedykt XVI. Dziękujemy za ten cenny dar, który pozostanie w naszej parafii. Zamieszczamy obok certyfikat podpisany przez Darczyńcę.

z Kościołem? Czy na co dzień żyją nauką Chrystusa?

Ojciec święty Franciszek opublikował adhortację apostolską „*Evangelii gaudium*”- Radość Ewangelii. Możemy powiedzieć jest to dokument programowy Jego pontyfikatu. Pisze tak: „Radość Ewangelii” napędza serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem rodzi się zawsze i odradza radość.

A w trzecią niedzielę adwentu wsłuchiwalismy się w słowo pasterskie Metropolity Lubelskiego mówiące o tym dokumencie Ojca Św. Franciszka. Przyjrzyjmy się tym słowom:

Adhortacja apostolska papieża Franciszka o Radości Ewangelii to pełne pasji wezwanie do duchowego przebudzenia wierzących, zarówno duchownych, jak i świeckich. To śmiały projekt, który wychodzi z nowym ewangelicznym entuzjazmem do współczesnego świata. Papież mówi o misyjnym „nawróceniu” i „przeobrażeniu” całego Kościoła. Zagubiliśmy bowiem radość głoszenia Ewangelii, nie ma w nas odwagi, zapału, inicjatywy. Trzeba zatem powrócić do ognia zesłanego przez Ducha Świętego w Wieczerniku. Trzeba na nowo odkryć niewyczerpane piękno i bogactwo Chrystusa Zmartwychwstałego. Dokument Ojca Świętego Franciszka jest wielkim darem dla Kościoła i świata. Jest także bezcennym prezentem dla naszej archidiecezji. Zainspirowani przeżywanym Rokiem Wiary, od wielu już miesięcy przygotowujemy rekolekcje ewangelizacyjne w parafiach. Chcemy dotrzeć z orędziem Ewangelii do wszystkich, zwłaszcza do tych, którzy przestali jej słuchać. Także każdemu z nas, nawet temu, kto regularnie przychodzi do kościoła, potrzeba nieustannie świeżego, pełnego mocy przepowiadania Ewangelii. Boże Słowo rodzi wiarę, w której świetle odnajdujemy na nowo sens życia i odzyskujemy radość.

Nasz projekt ewangelizacyjny nosi nazwę „*Źródło*” i wpisuje się w program duszpasterski Kościoła w Polsce. Przygotowując się na jubileusz 1050-lecia chrześcijaństwa w Ojczyźnie, chcemy odkryć chrześcijańskie korzenie, z których wyrastamy. To odkrycie ma być impulsem do odnowienia i umocnienia naszej wiary, do postawienia Boga w centrum naszego życia.

Rekolekcjom ewangelizacyjnym, trwającym zwyczajnie od czwartku do niedzieli, towarzyszyć będzie peregrynacja Krzyża. W kilkuletnią wędrówkę po wszystkich parafiach wyruszy z Archikatedry kopia słynącego łaskami Krzyża Trybunalskiego. Umieszczone w niej będą relikwie

Krzyża Świętego, na którym umarł Pan Jezus.

Rekolekcje ewangelizacyjne przeprowadzą zespoły, w których z kapłanem współpracować będzie grupa świeckich. Treścią rekolekcji będzie głoszenie kerygmatu, czyli podstawowych prawd Ewangelii. Kerygmat to Słowo, które stoi u początków Kościoła apostolskiego; Słowo prowadzące do żywej wiary, do osobistego spotkania z Chrystusem Zmartwychwstałym, żyjącym dziś w Kościele; Słowo, które zmienia życie człowieka.

Po rekolekcjach Krzyż Święty pozostanie w parafii jeszcze przez tydzień. W kolejnych dniach wspólnota parafialna, która doświadczyła spotkania z Chrystusem Ukrzyżowanym Zmartwychwstałym, stanie się Wieczernikiem Kościoła, zgromadzonego na modlitwie wraz Maryją i oczekującego na Zesłanie Ducha Świętego. W tym czasie podczas nabożeństw wieczornych będziemy dziękować za bezcenne dary Wieczernika, którymi są Eucharystia, Kapłaństwo, Kościół posłany do wszystkich narodów, Maryja jako Matka Kościoła, przykazanie miłości oraz Duch Święty zesłany na odpuszczenie grzechów. Dziesiątego dnia od rozpoczęcia rekolekcji, w sobotę, peregrynacja Krzyża zakończy się liturgią Sakramentu Bierzmowania, udzielanego przez biskupa.

Serdecznie proszę wszystkich wiernych o modlitwę w intencji tego ważnego dzieła. Ci, którzy mogą, niech podejmą post, aby ewangelizacja dotknęła serc tych członków naszych rodzin i parafii, którzy dawno utracili smak wiary. Proszę chorych i cierpiących o ofiarę ich cierpienia za owoce nawrócenia w czasie trwania tych rekolekcji”.

Takie rekolekcje odbyły się już w parafii archikatedralnej. A obecnie są przeprowadzane już w dekanatach chełmskich. W naszym dekanacie będą one nieco później. Takie rekolekcje przeprowadzane są nie tylko dla wiernych świeckich ale również i dla kapłanów. Ja uczestniczyłem w takich rekolekcjach w Dąbrowicy 26-29 maja br. Prowadzili je: ks. bp Grzegorz Ryś biskup pomocniczy z Krakowa i ks. Artur Godnarski z Gubina razem ze swoją wspólnotą Św. Tymoteusza. Uczestniczyła w nich duża grupa księży w różnym wieku. Jest to nieco inna forma rekolekcji od tych tradycyjnych, ale na pewno absorbowwała nas i jest dla nas nowym wspaniałym wyzwaniem i doświadczeniem. Mam nadzieję, że gdy będą takie rekolekcje u nas wniosą one nowego ewangelizacyjnego ducha. O co już teraz prosimy Wszechmogącego Pana.

Ks. Józef Czerwieńec - proboszcz

WIELKIE ŚWIĘTOWANIE

Kanonizacja Jana Pawła II to jeden z najwspanialszych momentów historii Polski. Wszyscy z radością oczekiwali na tę ceremonię, która miała miejsce w Rzymie 27 kwietnia 2014 roku. Uczniowie Zespołu Szkół w Mętowie mają teraz szczególny powód do dumy, ale jednocześnie wielkie wyzwanie, bo oto Patron ich szkoły został włączony w poczet świętych. Atmosfera tych dni

była niepowtarzalna. Apel szkolny w IX rocznicę śmierci Jana Pawła II prowadzony przez Teresę Krzywicką rozpoczął cały cykl inicjatyw przygotowujących naszą społeczność do tego niezwykłego wydarzenia. Blisko 100 osobowa grupa zobowiązała się do codziennej modlitwy różańcowej w intencji dobrego przygotowania się naszej szkoły do kanonizacji. Mariola Cichecka-Bryda zorganizowała wyjazd uczniów klas IV-VI do kina na film pt. „Karol, który został świętym”. Wszyscy uczniowie naszej szkoły otrzymali na karteczkach informację o możliwości wpisania się do księgi, która została złożona w czasie Mszy Świętej Kanonizacyjnej w Watykanie, jako duchowy dar Polaków. Przy popiersiu Patrona szkoły został umieszczony oryginalny kalendarz wykonany przez Izabellę Pop, który odliczał pozostałe dni do kanonizacji.

W dniu 10 kwietnia Teresa Krzywicka zorganizowała wyjazd 78 osobowej grupy uczniów klas II i III na film o Papieżu Polaku. Wielkim przeżyciem dla wszystkich było wejście na dziedziniec KUL, gdzie przy pomniku Jana Pawła II gospodarze klas i dy Bożena Niedźwiadek w imieniu uczestników wycieczki oraz społeczności szkolnej złożyli piękny bukiet kwiatów. Została

również odmówiona okolicznościowa modlitwa. W klasach I-III odbywały się „Poranki z Janem Pawłem II” gdzie czytano uczniom fragmenty książek o Papieżu, a w klasach starszych prowadzone były lekcje wychowawcze o tej tematyce. W salach lekcyjnych pojawiły się okolicznościowe gazetki, a na korytarzach umieszczono kolorowe kierunkowskazy z sentencjami papieskimi. Uczniowie z klas młodszych stworzyli piękną i wzruszającą księgę listów do Świętego Jana Pawła II. Na uroczystości kano-nizacyjnej w Rzymie naszą społeczność reprezentowała nauczycielka Teresa Krzywicka oraz rodzice Michała Stel-masiewicza. Nasze wielkie dziękczynienie Bogu za dar kanonizacji Jana Pawła II wyraziliśmy podczas uroczystej Mszy Świętej odprawionej w Kościele Św. Ducha w Ćmiłowie w dniu 18 maja, a więc w dniu Urodzin Papieża. Z tej okazji uczniowie pod kierownictwem Marioli Cicheckiej-Brydy oraz Beaty Jeleniewskiej wystawili piękny montaż słowno-muzyczny o dzieciństwie młodego Karola Wojtyły zwanego Lolkciem.

Do naszego świętowania dołączyły również szkoły z całej Gminy Głusk, które odpowiedziały na nasze zaproszenie do udziału w Konkursie Wiedzy o Janie Pawle II pt. „Droga Jana Pawła do świętości”, który odbył się dokładnie miesiąc po uroczystości kanonizacyjnej, a więc 27 maja. Zmagania konkursowe przygotowała Teresa Krzywicka i Agata Rekiel,

oprawę muzyczną zapewnili uczniowie naszej szkoły oraz dzieci z Przedszkola „Kubuś” w Mętowie pod kierunkiem Henryka Skórskiego zaś o dekoracje zadbała Izabella Pop.

W kategorii szkół podstawowych, jak i gimnazjów, najlepiej wypadły drużyny z Mętowa (opiekunka Agata Rekiel). Drugie miejsce wśród

młodszych zespołów zajęła Szkoła w Wilczopolu (opiekun Mariusz Matlingiewicz), a trzecie Publiczna Szkoła Podstawowa w Prawiednikach, (opiekun: Jan Bartoszcze). W starszej kategorii wiekowej drugie miejsce zajęło Gimnazjum im. Stefana Kardynała Wyszyńskiego w Wilczopolu. (opiekun Mariusz Matlingiewicz). Uczestnicy otrzymali dyplomy, nagrody książkowe ufundowane przez anonimowego sponsora i słodycze, każda szkoła otrzymała jeszcze album papieski do biblioteki szkolnej. Konkursowi towarzyszyły dwie ekspozycje: wystawa prac plastycznych uczniów klas I - III zatytułowana „Schody do nieba” oraz zdjęcia autorstwa Teresy Krzywickiej ze spotkań z Papieżem, m.in. w Rzymie, Skoczowie, Zakopanem, Łowiczu czy Krakowie oraz z uroczystości beatyfikacyjnej i kanonizacyjnej.

Nasze świętowanie miało również formę międzyklasowych rozgrywek piłkarskich pod hasłem „najchętniej stał na bramce” oraz drużynowych zabaw konkursowych dla klas I-III o tematyce papieskiej. Doroczna pielgrzymka na Jasną Górę w dniach 24-25 maja z racji pierwszej rocznicy Pierwszej Komunii Świętej miała również charakter dziękczynny. Grupa 45 pielgrzymów podczas Mszy Świętej w Kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej oraz w Dolinie Miłosierdzia Bożego składała Bogu dziękczynienie za dar Kanonizacji Jana Pawła II i zawierzała swoje życie Bogu i Matce Najświętszej na wzór świętego Patrona.

Reprezentacja naszych szkół w ostatnim czasie zdobyła czołowe miejsca w licznych konkursach papieskich na terenie naszego województwa.

Pragniemy, aby nasze wielkie świętowanie rozciągnęło się do końca tego szczególnego roku, roku który na zawsze wpisze się do historii jako Rok Kanonizacji Jana Pawła II. A w naszych marzeniach mamy jeszcze jesienną pielgrzymkę lokalnej społeczności do grobu Jana Pawła II, na którą już dzisiaj serdecznie zapraszamy i liczymy na pomoc w jej organizacji.

Teresa Krzywicka

Z ŻYCIA ZESPOŁU SZKÓŁ W MĘTOWIE

Maj jest bardzo pracowitym miesiącem dla uczniów z naszej szkoły, którzy są miłośnikami wiedzy o życiu Jana Pawła II. Miesiąc ten obfituje w liczne konkursy papieskie organizowane przez różne placówki oświatowe z województwa lubelskiego.

Jak co roku uczniowie Szkoły Podstawowej i Gimnazjum przystąpili do udziału w konkursach o ich Patronie, Świętym Janie Pawle II.

7 maja 2014r. w SP nr 51 im. Jana Pawła II w Lublinie odbył się Konkurs Wiedzy o Ojcu Świętym pod hasłem „O Karolku, który zadziwił świat”. Konkurs adresowany był do uczniów klas pierwszych ze szkół

podstawowych. Naszą szkołę reprezentowali uczniowie z kl. Ic: Jowita Wójcik i Szymon Burdelak. Obydwoje przez kilka miesięcy z wielkim zaangażowaniem przygotowywali się do tego wydarzenia.

Zmagania konkursowe okazały się dość trudne, jak dla pierwszoklasistów, ale mimo wszystko Szymon Burdelak znalazł się w gronie laureatów. Serdecznie gratulujemy Szymonowi zajęcia II

miejsca i życzymy kolejnych sukcesów.

Dzień później w Łęcznej odbył się XI Wojewódzki Konkurs o Papieżu Janie Pawle II, organizowany przez SP im. Jana Pawła II nr 4. Konkurs przebiegał pod hasłem „Papież Dialogu i Pojednania”, a honorowy patronat nad nim objęli m.in. abp. Stanisław Budzik – Metropolita Lubelski oraz Pan Krzysztof Babisz - Lubelski Kurator Oświaty.

Podczas tego konkursu nasi reprezentanci osiągnęli bardzo dobre wyniki i wszyscy wrócili z nagrodami. W kategorii klas IV-VI najlepsza okazała się Kinga Wierzbicka z kl. VI zajmując I miejsce, zaś jej klasowa koleżanka Magda Podpora zajęła miejsce III. Wyróżnienia w swoich kategoriach wiekowych otrzymali Mateusz Płaza z kl. III SP oraz Kamila Tatar z kl. I gimnazjum.

13 maja w rocznicę zamachu na Jana Pawła II uczniowie naszej szkoły gościli w SP nr 3 w Świdniku, gdzie odbył się VII Powiatowy Konkurs o Życiu i Nauczaniu Jana Pawła II „Jan Paweł II – Wielki Święty”. Był to konkurs drużynowy adresowany do uczniów klas III szkół podstawowych. Drużyna z naszej szkoły w składzie: Mateusz Płaza, Emilia Rzeźniczek i Aleksandra Wojtysiak zajęła IV miejsce. Uczniowie musieli wykazać się nie tylko wiedzą o Janie Pawle II, ale również przygotować plakat odpowiadający na pytanie „Dlaczego Święty?”

21 maja odbył się kolejny konkurs wiedzy o Ojcu Świętym organizowany przez SP nr 51 w Lublinie. Konkurs odbył się pod hasłem Pielgrzymi Szlak Jana Pawła II – VI Pielgrzymka Ojca Świętego do Ojczyzny. Naszą placówkę podczas konkursu reprezentowali: uczniowie szkoły podstawowej - Paulina Gajur kl. IV, Magda Podpora kl. VI, Kinga Wierzbicka kl. VI oraz gimnazjaliści Michalina Górna kl. III, Kamila Tatar kl. I i Karol Dziachan kl. I.

Tym razem nasi uczniowie również stanęli na wysokości zadania. Pomimo tego, że poziom konkursu okazał się wysoki, a pytania niezwykle szczegółowe Kindze Wierzbickiej udało się wywalczyć I miejsce wśród uczniów kl. IV-VI, a gimnazjalistka Michalina Górna uzyskała wyróżnienie.

Gratulujemy wyróżnionym i nagrodzonym uczniom, a wszystkim pozostałym uczestnikom konkursów dziękujemy za trud i wysiłek włożony w przygotowania, życząc, by sukcesy przysły w kolejnych latach.

Agata Rekiel

LEGION MARYI W ĆMIŁOWIE

Legion Maryi jest międzynarodowym katolickim stowarzyszeniem ludzi świeckich, grupą modlitewną i apostołską. Piętnaście lat temu w naszej parafii powstało Prezydium Legionu Maryi pod wezwaniem Matki Bożej Dobrej Rady. Zebrania członków legionu i wspierających odbywają się w sali przy zakrystii w każdy czwartek po Mszy Św. wieczorowej. Prezydium liczy 11 członków czynnych i 22 wspierających. Opiekunem duchowym naszego prezydium jest ksiądz proboszcz Józef Czerwieniec. W każdą niedzielę przed Mszą Świętą legionistki czytają fragment z dzienniczka Św. Faustyny, odmawiają Koronkę do Miłosierdzia Bożego. W pierwsze czwartki miesiąca na godzinnej adoracji Najświętszego Sakramentu modlą się o nowe i święte powołania kapłańskie i zakonne. W każdą pierwszą sobotę miesiąca również prowadzą adorację Pana Jezusa; w tym jest piętnastominutowe rozważanie tajemnicy różańcowej, odmawiany Różaniec Święty Wynagradzający Niepokalanemu Sercu Maryi. Legioniści uczestniczą w nabożeństwach okresowych: majowych, październikowych i włączają się w życie liturgiczne w Wielkim Tygodniu czy w inne święta: Boże Ciało, odpust parafialny itp. Każdego roku jest organizowana pielgrzymka na Jasną Górę, rekolekcje, dni skupienia i Jerycha różańcowe. 27 listopada na ulicach naszego miasta są rozdawane cudowne medaliki Matki Bożej. Przed marketami rozdawano ulotki o świętowaniu niedzieli. Propagowany jest apostołat duchowej adopcji dziecka poczętego. Członkowie legionu każdego dnia modlą się tajemnicą różańca za wybranego kapłana - "Margaretki". Również należą także do koła Żywego Różańca, odwiedzają ludzi chorych, samotnych, rozmawiają z osobami uzależnionymi.

Prowadzą prace porządkowe na rzecz parafii i wokół kościoła. Legionistki biorą czynny udział w modlitwach wstawienniczych różańcowych przy egzorcyzmach w kościele Św. Jozafata w Lublinie na ul. Zielonej. Modlitwy różańcowe i egzorcyzmy to potężna broń przeciw szatanowi. Potrzebne są dzisiaj w tak trudnych dla nas czasach. Musimy wierzyć, że szatan istnieje, atakuje Kościół, rodziny, ojczyznę, świat i nas. Rozsiewa dużo zła i czyni wiele zamieszania. A robi to przez ludzi. Sam jest inteligentny i posługuje się ludźmi, którzy są mu posłuszni. Legioniści starają się umacniać duchowo, stanowić armię gotową do zmagania się z siłami zła. Formacji i zmianie życia służą cotygodniowe zebrania, w których patronuje Niepokalanie Poczęta. Można zapytać co daje

Legion Maryi? Przybliża do Pana Boga poprzez Maryję Niepokalaną i uczy jak Ją naśladować. Na spotkaniach uczestnicy pogłębiają swoją wiarę wspólnie modlą się, rozważają Pismo Święte, czytają dokumenty papieskie i uczą się jak miłować bliźnich. Legion jest właściwą drogą w życiu, gdzie bardziej zauważa się problemy innych i uwrażliwia się swoje sumienie, uświadamiając sobie, jak daleko jest do doskonałości i jak wiele w każdym człowieku jest niedociągnięć.

Serdecznie zapraszamy na nasze czwartkowe spotkania i do wstępowania w szeregi Legionu Maryi.

Legionistka

WIELKI CZCICIEL MARYI

Anatol Kaszczuk urodził się 4 marca 1912 roku w Waligórowie na Wileńszczyźnie w rodzinie o bogatych tradycjach patriotycznych i przepełnioną głęboką wiarą. Rodzina Anatola była pierwszą szkołą, która kształtowała jego osobowość. Miłość panująca w rodzinie Kaszczuka na stałe ukształtowała sumienie Anatola. Wszystko co robił, miało podłoże w miłości do Boga i bliźniego. W 1939 r. Anatol ukończył studia na wydziale leśniczym. W tym samym roku wybuchła II wojna światowa i Anatol został zmobilizowany do wojska. W 1940 r. został wywieziony do Kozielska cudem zdołał uniknąć rozstrzelania. Następnie wstąpił do armii Andersa i rozpoczęła się jego wędrówka po świecie. Po powrocie do kraju w 1948 r. przeszczepił do Polski Legion Maryi. Wszystkie swoje siły poświęcił głoszeniu chwały Maryi. Miał szczególną łaskę zrozumienia potęgi i mocy Różańca Świętego. Niewolnik Maryi, twórca różnych grup modlitewnych, inicjator tzw. „Obleżeń Jerycha” oraz Kongresów Różańcowych na różnych kontynentach. Patrząc na życie i działalność Anatola Kaszczuka możemy zauważyć, że był to człowiek, który bardzo umiłował swoją ojczyznę – Polskę i zabiegał o jej dobro. Nie były mu obojętne losy naszego Narodu. Bardzo bolał, kiedy w Polsce źle się działo. Całe życie poświęcił ojczyźnie. Każdy Polak był przedmiotem jego szczególnego zatroskania bez podziału na opcje polityczne. Tego pięknego patriotyzmu powinniśmy się wszyscy uczyć od Anatola, bo Polska to nie tylko jeden z krajów Europy, ale to nasza Ojczyzna – Matka, którą trzeba kochać, szanować i zabiegać o jej dobro. Niestety takiej postawy tak bardzo brakuje dziś Polakom. Był wzorem apostoła świeckiego wszechstronnie działającego na wielu frontach, zawsze z Maryją dla Jezusa i Jego Mistycznego

Ciała – Kościoła. Głęboka wiara w pomoc Niepokalanej patronki Legionu Maryi wskazała Anatolowi nową drogę – drogę apostołatu świeckich, której był wierny do końca życia. Całe życie Anatola było przesiąknięte głęboką miłością do Matki Najświętszej. W atmosferze przeciwności i trudów tworzył armię dla zwycięskiej Królowej Różańca Świętego. To Maryja nim dowodziła, prowadziła całym jego życiem. Jej wierne służył i z ufnością do niej przylgnął. Patrząc na pobożność Anatola Kaszczuka możemy zauważyć, że miał wielkie nabożeństwo do Niepokalanego Serca Maryi to też do końca swoich dni propagował nabożeństwo pierwszych sobót miesiąca o którym mówiła Matka Boża w Fatimie. Kto je przyjmuje temu obiecują zbawienie dla zdobycia mego tronu. Obietnica ta wywarła na Anatolu wielkie wrażenie i pragnął, aby jak największa liczba ludzi miała pełny udział w tej obietnicy, dlatego też starał się uświadomić ludziom sens i moc nabożeństw. Znajomość orędzia Fatimskiego radykalnie zmieniła jego życie i poglądy na świat. Od czerwca 1945 r. do końca życia swego nie opuścił żadnej pierwszej soboty miesiąca. Ponieważ to sama Królowa zaprasza do modlitwy i medytacji i rozmyślenia. Tajemnice Różańca Świętego uważał Anatol za wielki duchowny skarb. Anatol Kaszczuk wyczerpany pracą apostołską zmarł 4 września 2005 r. i został pochowany w Szymanowie. Do końca swego życia służył Legionowi Maryi, a na nagrobku umieszczono Vexillum Legionis – znak legionu Maryi. Niech wzór życia i apostołstwa Anatola Kaszczuka będzie i dla nas motywem do coraz głębszego zaangażowania się w apostołstwo świeckich w Kościele. Obecnie zbierane są świadectwa o Anatolu, aby później przedstawić je episkopatowi Polski jako materiał do rozpoczęcia procesu informacyjnego i procesu beatyfikacyjnego.

Legionistka

*Być w Legionie Maryi
To jak w przedsionku Nieba,
Bo ćwiczymy się w cnotach
To że jesteśmy narzędziem Maryi
O tym wszyscy wiemy
Ale jest to tylko wtedy, gdy dobro wszystkim
niesiemy
Wyzuci z pychy z wielkim zapalem i pokorze
W bezgranicznym oddaniu do służby
Maryi każdy wiele może
Dobry legionista to taki,
Który całym sercem pełnymi rękoma
Dobro wszystkim daje
A Maryja mu za to wiele łask rozdaje*

ZWODNICZE „NOWE” RELIGIE

W dzisiejszych czasach coraz bardziej intensywnie próbuje się propagować pogląd, że religia katolicka nie jest religią odpowiednią na dzisiejsze czasy. Coraz częściej oferuje się ludziom „duchowe” doskonalenie czy „mistyczne” przeżycia związane najczęściej z praktykami religii Wschodu. Niestety w Polsce wzrasta moda na wszystko co obce. Atrakcyjna reklama różnych praktyk i kultów religijnych powoduje, że stają się one coraz powszechniejsze. Atakują one Kościół Katolicki i jego tradycje, by swoje poglądy podać jako prawdziwsze, rzekomo oparte na nowszych badaniach naukowych. W rzeczywistości są one zlepkiem przestarzałych poglądów, wierzeń pogańskich, judaistycznych, okultystycznych* i chrześcijańskich, dobranych w różnych proporcjach i niepostrzeżenie nam przekazywanych. Zdarza się, że teksty fałszywych religii są nam przekazywane w obcych językach, co nadaje im aurę tajemniczości i niepojętej mądrości. W istocie owe „mądrości” najczęściej służą do manipulacji innymi, do podporządkowania jak największej liczby „wyznawców”. Nowe religie głoszą, że determinujący wpływ na losy człowieka i świata mają gwiazdy, magiczne znaczenie niektórych dat, miejsc, cyfr i słów. Takie podejście do wszelkich wydarzeń i sytuacji rodzi poczucie bezsilności i fatalizmu. W nadziei wyjścia z takiego stanu, próbuje się magią opanować „tajemne” siły kierujące planetami, kosmosem i wszechświatem. Magii przypisuje także moc kierowania zdrowiem i życiem człowieka.

Łatwo zauważyć, że powyżej opisane pokrótce poglądy propagują coraz liczniejsi w Polsce propagatorzy filozofii Wschodu lub innych uniwersalnych (nowoczesnych?) religii. Astrologia, politeizm, kult władców, gwiazd czy obiektów przyrody jest tak intensywnie propagowany, gdyż odmawia jednostce kierowania swoim losem oraz daje jego propagatorom i różnym guru nieograniczoną władzę nad ludźmi.

Rzekomo pokojowe nowe/uniwersalne religie propagują u nas idee nawołujące do ogólnoswiatowej unii narodów i szukają bazy dla ludzi różnych kultur i wyznań, na ogół nie biorąc pod uwagę obiektywnej prawdy. Początkowo odbywa się to w małych grupkach, często sektach, gdzie istnieją warunki do skutecznej psychomanipulacji. Potem praktyki te są zastosowywane w całych społecznościach. Jako tragiczny przykład można podać fascynację okultyzmem Adolfa Hitlera, Heinricha Himmlera i innych członków NSDAP, którzy stanowili elitę

rządzącą w III Rzeszy, która obok totalitaryzmu stalinowskiego, stworzyła najbardziej zbrodniczy system jaki znał świat.

Dlaczego nowe idee są propagowane niekiedy w ogromną determinacją? Otóż dowolne ich dobieranie z wielu obcych sobie kultur i religii oraz manipulowanie nimi rodzi względność prawdy i etyki. Subiektywne pojmowanie prawdy i etyki daje niemal każdemu możliwość zdobycia boskiego autorytetu. W hinduizmie na przykład uważa się, że to co każdemu jawi się jako prawda jest prawdą, do której może się stosować. Tylko od talentów „objawionego” zależy jaką władzę zdobędzie on nad ludźmi.

Jak najszerze propagowanie, niestety często także niepostrzeżenie przez władze, nowych idei to zdobycie jak największej liczby wyznawców w społeczeństwie.

Kościół katolicki nie uznaje takiej względności, gdyż opiera się zawsze na nauce Jezusa Chrystusa, która jest jedynym kryterium odniesienia. Żaden ksiądz ani biskup, nawet papież, nie może uczyć tego co osobiście się jemu jawi, lecz ma obowiązek wiernie przekazywać naukę Chrystusa.

Stąd między innymi wynika głośny sprzeciw Kościoła wobec ideologii gender (czyt. dżender) mającej wyraźne inklinacje w kierunku religii Wschodu, a ściślej mówiąc stanowiącej mieszanekę różnych poglądów tych religii i poglądów marksistowskich. Stąd też wynika wojna jaką otwarcie podejmuje tzw. ruch gender z Kościołem, którego nauka nie pozwala na wykluczenie kogokolwiek i który przede wszystkim człowieka traktuje podmiotowo. Ideologia gender propagowana przez różne partie o zabarwieniu lewackim dąży natomiast do jak największej kontroli nad człowiekiem i nad rodziną. W instytucjach państwowych jest coraz więcej osób, które postulują by poprzez różnego rodzaju przepisy, ustawy i konwencje dawać państwu coraz większe możliwości decydowania o losie pojedynczego człowieka, czy naruszania autonomii rodziny.

Obecnie coraz częściej można usłyszeć o tym, że państwo powinno być neutralne światopoglądowo, tzn. wolne od Boga i nauki Kościoła. Warto podkreślić, że nie istnieje pojęcie neutralności światopoglądowej. Człowiek ze swej natury wyraża tęsknotę za wartościami wyższymi. Dlatego zawsze kiedy zachodzi u niego brak wiary w Boga, absolutyzuje wartości ziemskie, ubóstwia je i otacza „religijną” czcią. W miejsce Boga umieszczany jest bożek, bożyszcze, ku któremu kierowane są podświadome religijne tęsknoty. Tak rodzi się m.in. kult jednostki znany z systemów totalitarnych. Takim bożkiem może być również

kult pieniądza, rasy (hitleryzm), kult proletariackiej solidarności (socjalizm) i wiele innych. W obecnych czasach mamy do czynienia z coraz intensywniejszą propagandą tzw. ideologii gender, której usilnie próbuje się nadać naukowy charakter, a która nosi wszelkie cechy religii zastępczej. Przedstawiciele tego ruchu usiłują nam wmówić, że wyznawane od wieków wartości są staroświeckie, nieprzystające do współczesności, krzywdzące dla wielu grup społecznych. Pod pozorem tolerancji i równouprawnienia przemycane są do naszej świadomości poglądy propagujące np. związki homoseksualne. Przedstawiciele tej ideologii stosują metodę małych kroków, co najdobitniej pokazuje przykład Niemiec czy Francji. W naszych zachodnich sąsiadów kilkanaście lat temu pojawił się postulat wysunięty przez Partię Zielonych dotyczący legalizacji pedofilii – na szczęście niezrealizowany. We Francji po zalegalizowaniu związków homoseksualnych, natychmiast pojawiła się propozycja by umożliwić takim osobom adopcję dzieci. Sprzeciw Kościoła wobec takich praktyk, wywołuje ogromne ataki środowisk lewicowych na niego, gdyż uniemożliwia budowanie świata, w którym Bóg zostaje zastąpiony bożkiem, w tym wypadku ideologią. Ostatnie niezwykle ostre ataki na Kościół i duchownych (ostatnio m. in. na ks. Dariusza Oko), którzy postępowanie takie nazywają wprost propagowaniem zła, nazywa się walką z nietolerancją i ciemnogrodem. Odpowiedzmy sobie sami czy wolimy taki „ciemnogród”, czy szczytem tolerancji mają być dla nas pseudowartości głoszone na paradach pod tęczowymi flagami?

Na zakończenie warto wspomnieć, że Kościół decyzją Kongregacji Świętego Oficjum z dnia 18 VII 1919 r. zabronił przynależności do towarzystw antropozoicznych** (propagujących m. in. okultyzm, politeizm, astrologię i wróżbiarstwo). Pomimo tego nadal wielu z katolików wierzy w horoskopy, magię, wróżby oraz ulega różnego rodzaju pseudomistyce.

Sławomir Mielnik

WEZWANIA KOŚCIOŁÓW PARAFIALNYCH W (ARCHI)DIECEZJI LUBELSKIEJ, KTÓRYM PATRONUJĄ MARYJA I ŚWIĘCI.

Na obszarze powołanej do życia w 1805 r. diecezji lubelskiej, podniesionej w 1992 r. do godności archidiecezji, nieprzerwanie przez okres ponad 200-let jej funkcjonowania rozwijał się kult Maryi, obecny także w wezwaniach kościołów parafialnych dedykowanych Maryi.

Wezwania kościołów zwane inaczej patrociniami zaliczane są do najdawniejszych form patronatu świętych, czego wyrazem w okresie wczesnego chrześcijaństwa był zwyczaj budowania kościołów na grobach męczenników lub w miejscach, gdzie oddawano cześć ich relikwiom. We wczesnym średniowieczu, a także i później o wezwaniu kościoła decydowały relikwie umieszczone w ołtarzu. Kościoły, które ich nie posiadały, poświęcano najczęściej Chrystusowi. Kościół otrzymywał swój tytuł podczas ceremonii poświęcenia – dedykacji, której dokonywał biskup. Nadanie kościołowi wezwania miało nie tylko doniosłe znaczenie sakralne, ale także pociągało za sobą skutki prawne. Zwyczaj dedykacji kościoła określonemu patronowi znajduje odzwierciedlenie także w obowiązującym Kodeksie Prawa Kanonicznego. Jej zapis w kanonie 1218 brzmi: „Każdy kościół powinien mieć swój tytuł, który nie może być zmieniony po dokonaniu poświęcenia kościoła”. Wybór wezwania pierwotnie należał do biskupa - misjonarza, który zakładając kościół na nowo schryścianizowanych terenach, dedykował go patronowi swego macierzystego kościoła, z którego został wysłany do ludów pogańskich z misją ich nawracania, jak czynił to między innymi biskup praski św. Wojciech, czy św. Brunon z Kwerfurtu. W okresie późniejszym, obok biskupa, wpływ na wybór wezwania – patrocinium miał fundator kościoła, częstokroć własne imię nadając fundowanemu przez siebie kościołowi. Przywilej nadawania wezwania świątyni przysługiwał fundatorowi kościoła na mocy tzw. prawa patronatu. Stąd też fundator kościoła zwany był często jego patronem, w odróżnieniu od dzisiejszego rozumienia tego słowa, które ściśle odnosi się do świętych patronów kościołów i parafii. Dawny patron – fundator z racji wybudowania kościoła lub uposażenia go posiadał pewne prawa względem swojej fundacji. Decydował na przykład o wyborze nowego plebana na wakujące po zmarłym proboszczu beneficjum. Ius patronatus – prawo patronatu uległo załamaniu w 1865 r. wraz z wydaniem przez cara Aleksandra II ukazu, na mocy którego wszelka własność ziemska Kościoła została mu odebrana i upaństwowiona. W każdej parafii pozostawiono plebanowi zaledwie po sześciu morgów ziemi, zaś pozostałe dobra ziemskie przeszły na własność państwa – władzy carskiej. Proboszczowie otrzymali skromne pensje rządowe, zaś parafie zostały podzielone na trzy klasy. Parafie należące do I klasy, których było w diecezji lubelskiej bardzo mało otrzymywały od państwa z tytułu uposażenia wyższe kwoty od parafii II i III klasy. Prowadziło to do drastycznego zubożenia wszystkich parafii, których w konsekwencji nie stać było na wykonanie podstawowych prac

remontowych przy kościołach. Była to jedna z form rusyfikacji skierowana na wyniszczenie Kościoła rzymskokatolickiego w Królestwie Polskim, a zatem i na naszych terenach, zmierzająca do zastąpienia go wszechobecnym prawosławiem. Na skutek upaństwowienia własności kościelnej, decyzja o wyborze wezwania kościoła, jak również wszelkie wydatki finansowe ponoszone z tytułu remontów świątyni i jej utrzymania, które dotychczas spoczywały na fundatorze – patronie świątyni, przeszły odtąd na parafian. Wierni wraz z administratorem parafii wybierali wezwanie dla swojej świątyni.

Do najpopularniejszych wezwań kościołów, którym patronują święci należą wezwania: św. Jana Chrzciciela, św. Stanisława BM, św. Ap. Piotra i Pawła. W dalszej kolejności należy wymienić św. Mikołaja Bp, św. Annę Matkę NMP oraz św. Józefa, czczonego i określanego w patrociniach jako: Oblubieniec NMP; Józef Robotnik, Opiekun Rodzin. Wiele kościołów parafialnych w (archi)diecezji lubelskiej, zbudowanych jeszcze w średniowieczu, a następnie w czasach nowożytnych dedykowano św. Antoniemu Padewskiemu, św. Barbarze, św. Bartłomiejowi Ap., św. Janowi Nepomucenowi, św. Marii Magdalenie, św. Wawrzyńcowi, św. Wojciechowi oraz Wszystkim Świętym. Są to wezwania mające metrykę średniowieczną, odwołują się do odległych czasów, kiedy dynamicznie rozwijał się kult tychże świętych.

Mimo, iż na wiele sposobów można argumentować popularność danego wezwania, to jednak w przypadku patrocinium św. Jana Chrzciciela, determinujący wpływ na jego upowszechnienie na Lubelszczyźnie miała dedykacja dzisiejszego kościoła (archi)katedralnego w Lublinie (dawniej jezuickiego i trynitarского, poświęconego 25 kwietnia 1604 r.) św. Janowi Chrzcicielowi oraz jego uczniowi św. Janowi Ewangeliste. Historyczne znaczenie ma również wybieranie na patrona kościołów lubelskich św. Stanisława BM, głównego patrona (archi)diecezji lubelskiej. Jak zauważył abp Bolesław Pylak, tak duża liczba świątyń dedykowanych św. Stanisławowi BM, jest skutkiem 600-letniej przynależności dużej części dzisiejszej archidiecezji lubelskiej do diecezji krakowskiej, gdzie kult tego świętego był znaczący. Ponadto ze św. Stanisławem biskupem krakowskim, związana jest legenda o wskrzeszeniu Piotra z Piotrawina, która to legenda ugruntowała i na długie wieki utrwaliła pamięć o św. Stanisławie w naszej (archi)diecezji.

Ponadto bardzo szybko na obszarze (archi)diecezji lubelskiej zaszczepił się i rozwinął kult świętych, którzy weszli do grona świętych polskich w XX stuleciu. Należą do nich m. in. św. Andrzej Bobola i św. Maksymilian Maria Kolbe. Ten ostatni ofiarowując swoje życie za życie drugiego

człowieka, zginął na skutek śmierci głodowej w Oświęcimiu w 1941 r.. Jego beatyfikacji dokonał papież Paweł VI w 1971 r., zaś papież Jan Paweł II kanonizował go 10 X 1982 r. Od aktu kanonizacji nastąpił dynamiczny rozwój kultu św. Maksymiliana Kolbego, którego orędownictwo dodawało Polakom otuchy i wytrwałości w walce o wolną ojczyznę, wyzwoloną spod jarzma komunizmu. Na początku XX w., niewielką liczbę kościołów parafialnych i parafii (archi)diecezji lubelskiej powierzono opiece św. Andrzeja Boboli. Żył i działał on od końca XVI do połowy XVII w., a jako męczennik jezuicki został beatyfikowany w 1853 r., zaś do grona świętych został zaliczony 17 IV 1938 r. Mimo, iż kult tego męczennika rozwinął się w Polsce już w początkach XVIII w., to jako patron kościołów lubelskich, św. Andrzej Bobola pojawił się dopiero po wyniesieniu go na ołtarze. Szczególnie doniosłe znaczenie dla popularyzacji kultu tego świętego miała uroczystość przewiezienia jego relikwii z Rzymu do Polski, która stała się także doniosłym wydarzeniem religijnym i narodowym. Na obszarze (archi)diecezji lubelskiej w ostatnim dwudziestolecie XX w. obserwujemy ukierunkowanie kultu na patronów, którzy w tych właśnie latach zostali wyniesieni do chwały świętych i błogosławionych. Są wśród nich: św. brat Albert Chmielowski, (beatyfikowany w 1983 r.,

MAJÓWKA

*Maj to miesiąc kwitnących bżów.
Samotnie dotychczas stojące kapliczki
Ożyły pieśniami.
Jesteśmy przy nich znów.*

*Matka Boska Ćmiłowska w płaszczu niebieskim
Ufnie spogląda na swoje dzieci,
Gdyż przybywają codziennie do Niej
Czy pada deszcz, czy słońce świeci.*

*Do stóp Jej niosą kolorowe kwiatki,
Z serca płyną melodie dziękczynne w dani.
Hołd Jej składają ojcowie i matki
Królowej Polski, Niepokalanej Pani.*

*Rozbrzmiewają majówki wśród łąk i zbóż,
Wśród maków, chabrów, bratków i róż.
Hosanna w Ćmiłowie słyhać nieustannie,
Loretańska Litania śpiewana Najświętszej*

*Kochamy Ciebie Ćmiłowska Pani.
Upraszać nam łaski u Swego Syna.
Gorące serca nasze w dani
Tobie składamy Matko Jedyna.*

Halina Stępniewska, Ćmiłów

kanonizowany w 1989 r.); św. Królowa Jadwiga Andegaweńska (beatyfikowana w 1979 r., kanonizowana w 1997 r.); św. Urszula Ledóchowska (beatyfikowana w 1983 r., kanonizowana 2003 r.); św. Kinga (beatyfikowana w 1690 r., zaliczona w poczet świętych w 1999 r.); św. Faustyna Kowalska (beatyfikowana w 1993 r., kanonizowana w 2000 r.); św. Ojciec Pio (ogłoszony błogosławionym w 1999 r., a świętym w 2002 r.); bł. Piotr Jerzy Frassati (beatyfikowany w 1990 r.); bł. ks. kmdr Władysław Miegoń (beatyfikowany w 1999 r.); bł. Władysław Goral, biskup pomocniczy diecezji lubelskiej (beatyfikowany w 1999 r.).

Paralelnie wraz z rozwojem kultu nowych błogosławionych i świętych, daje się zaobserwować spadek znaczenia dawnych wezwań. Współcześnie nie dedykuje się już kościołów takim świętym jak: święci Rycerze Męczennicy, święci Cyryl i Metody, święci Fabian i Sebastian, święci Feliks i Adaukt, św. Feliks, św. Hiacynt, św. Klemens, św. Leonard Opat, czy św. Sebastian.

Jak można zauważyć wraz z pojawieniem się nowych kultów w Kościele, pojawiają się także nowe wezwania – patrocinia, które jednocześnie wypierają stare, mające długowieczną tradycję. Jest to również żywym wyrazem akceptacji i czci, jaką lud boży oddaje nowym świętym i błogosławionym, powierzając się ich opiece. Współcześni święci i błogosławieni, niejednokrotnie, będąc świadkami naszych czasów, dając na ziemi liczne świadectwa miłości Boga i bliźniego, są nam szczególnie bliscy, a chęć doświadczenia tej bliskości motywuje ludzi do dedykowania im świątyń.

W okresie pontyfikatu papieża Jana Pawła II, zaobserwowano częste i dotąd nie spotykane na obszarze (archi)diecezji lubelskiej przypadki dedykowania kościołów błogosławionym. Wprowadzenie błogosławionych do patrociniów – wezwań, a także ich szczególna promocja, to znacząca część niezwykłego pontyfikatu Jana Pawła II. Sam św. Jan Paweł II patronuje już wielu polskim świątyniom i parafiom.

Obok świętych i błogosławionych nieustanną cześć odbierała od wiernych i nadal odbiera Maryja. Pragnienie nieustannego pomnażania Jej chwały, urzeczywistnia się w bardzo dużej liczbie świątyń, którym patronuje Boża Rodzicielka.

Gdy dnia 4 marca 1946 r. papież Pius XII mianował biskupem ordynariuszem lubelskim Stefana Wyszyńskiego, późniejszego kardynała i prymasa Polski, prekonizowany biskup oddawszy się w niewolę Maryi jako Jej wierny sługa, umieścił w swoim herbie wizerunek Matki Boskiej Jasnogórskiej, lecz bez korony, której brak miał symbolizować ubóstwo kraju. Znamienne jest również miejsce konsekracji ówczesnego biskupa lubelskiego Stefana Wyszyńskiego, która odbyła się 12 maja 1946 r. na Jasnej Górze. Za swoje motto

przyjął słowa: Soli Deo – Tylko Bogu, Samemu Bogu, które widnieją na frontonie katedry lubelskiej jako symbol obecności i prężnej działalności biskupa Stefana Wyszyńskiego w diecezji lubelskiej.

Pobożność maryjna obecna w życiu i w posłudze Kardynała Stefana Wyszyńskiego Prymasa Tysiąclecia, znalazła wyraz m.in. w jego działalności pasterskiej w diecezji lubelskiej. Już w 1946 r. dokonał on koronacji obrazu Matki Bożej Chełmskiej, a w następnym roku przewodniczył „Pierwszemu Kongresowi Różańcowemu w Diecezji Lubelskiej”, który odbył się w Krasnobrodzie, przed tamtejszym cudownym obrazem Matki Boskiej. Kongres ten miał zapoczątkować szereg kongresów rejonowych w różnych miejscowościach diecezji lubelskiej. W 1948 r. erygował on „Instytut Apostolstwa Różańcowego Diecezji Lubelskiej” i ogłosił „Statut Organizacji Różańcowych i Instytutu Apostolstwa Różańcowego Diecezji Lubelskiej”.

Po przeszło dwóch latach przewodniczenia Kościołowi lubelskiemu, w dniu 12 listopada 1948 r. papież Pius XII mianował go arcybiskupem gnieźnieńskim i warszawskim, a tym samym Prymasem Polski – następcą zmarłego nagle kardynała Augusta Hlonda.

Przez cały okres ponad dwuwiecznego istnienia (archi)diecezji lubelskiej możemy zaobserwować stały wzrost liczby wezwań maryjnych, a wraz z nim permanentny rozwój kultu Najświętszej Maryi Panny.

Spośród maryjnych wezwań kościołów parafialnych najczęściej występującym wezwaniem jest Wniebowzięcie NMP. Należy ono do najliczniejszych spośród wszystkich patrociniów – wezwań kościołów w (archi)diecezji lubelskiej. Jest to zarazem wezwanie, które pośród patrociniów maryjnych było najpowszechniejsze począwszy od średniowiecza, a skończywszy na XXI wieku. Do równie licznych patrociniów maryjnych mających swą wielowiekową tradycję należą: Narodzenie NMP, Nawiedzenie NMP, a także Niepokalane Poczęcie NMP. Zarówno Wniebowzięcie NMP, jak i Jej Niepokalane Poczęcie, są dogmatami maryjnymi, z których pierwszy został ogłoszony w 1950 r. przez papieża Piusa XII, zaś drugi blisko 100 lat wcześniej, bo w 1854 r. przez papieża Piusa IX.

W pierwszej połowie XX w., na obszarze diecezji lubelskiej pojawiły się nowe patrocinia: MB Częstochowskiej, MB Nieustającej Pomocy oraz Niepokalanego Serca Maryi, które mają znaczący udział wśród wezwań maryjnych. Pojawienie się w tym właśnie czasie wezwania BM Częstochowskiej, wiąże się niewątpliwie z ustanowieniem przez papieża Piusa X w 1904 r. osobnego święta ku czci MB Częstochowskiej. Ten sam papież w 1910 r. dokonał ponownej koronacji jasnogórskiego obrazu (pierwsza miała miejsce w 1717 r.), ofiarowanymi

przez siebie koronami. Na dalszy rozwój kultu Bożej Rodzicielki w Jej Jasnogórskim Wizerunku miały wpływ rocznice doniosłych wydarzeń historyczno-narodowych, w których Maryja odegrała doniosłą rolę. Już 26 VIII 1956 r. podczas zainicjowanej przez kard. Stefana Wyszyńskiego Wielkiej Nowenny przed przypadającymi na 1966 r. uroczystościami Milenium Chrztu Polski miało miejsce złożenie Jasnogórskich Ślubów Narodu, nawiązujących do ślubów króla Jana Kazimierza złożonych w 1656 r. w katedrze lwowskiej oraz powtórne powierzenie opiece Matki Bożej całego narodu polskiego. Pierwsza rocznica Ślubów Narodu i zarazem uroczystość MB Jasnogórskiej, której obchody przypadły na 26 VIII 1957 r., zapoczątkowały peregrynację kopii obrazu MB Częstochowskiej, która trwając do 1980 r. przez blisko ćwierć wieku nawiedzała polskie diecezje. Od roku 1966 kult MB Częstochowskiej rozwijał się dynamicznie, znajdując swoje odzwierciedlenie w zwiększonej liczbie kościołów parafialnych dedykowanych MB w Jej Jasnogórskich Koronach.

Paralelnie i równie intensywnie jak kult MB Częstochowskiej, upowszechniał się w diecezji lubelskiej kult MB Królowej Polski, a nieco później MB Matki Kościoła, związany szczególnie ze wspomnianym już obrazem MB Częstochowskiej.

Cześć dla Maryi jako Królowej Polski wzrosła za sprawą prymasa Polski kard. Stefana Wyszyńskiego, na prośbę którego papież Jan XXIII, ogłosił NMP Królową Polski, główną patronką Polski obok biskupów Wojciecha i Stanisława oraz Stanisława Kostki.

Ten sam Prymas nieustannie pomnażając cześć Maryi, nadał jej nowy tytuł MB Matki Kościoła, wnosząc pod obrady III Sesji Soboru Watykańskiego II (trwającej od września do listopada 1964 r.) postulat, aby MB Królową Polski uczynić Matką całego Kościoła.

Papież Paweł VI przychylając się do prośby Prymasa, ogłosił 21 XI 1964 r. Matkę Bożą Matką Kościoła, oświadczając całemu światu: „Proklamujemy Najświętszą Dziewicę Maryję Matką Kościoła, to jest Matką całego ludu Bożego, zarówno wiernych jak ich pasterzy, i nazywamy ją najukochańszą Matką.” Przez niemal cały XX w., a szczególnie od daty objęcia przez kardynała Stefana Wyszyńskiego stolicy prymasowskiej w 1948 r. rozwijał się i pogłębiał w naszej ojczyźnie kult NMP. Jej wiernym sługą i orędownikiem był papież Jan Paweł II, który w rok po wyborze na Stolicę Piotrową, przybył do Częstochowy, by oddać hołd NMP, podobnie jak uczynił to wiele lat wcześniej kard. Stefan Wyszyński, który odprawił przed Jej Częstochowskim Obliczem swoją pierwszą mszę prymicyjną.

Obydwaj oddali pod opiekę Maryi swoją ojczyznę i świat. Obierając Maryję za swoją Patronkę umieścili w swoich herbach kardynalskich Jej symbole, pomnażali Jej cześć wydając szereg dokumentów poświęconych propagowaniu kultu Najświętszej Maryi.

Joanna Kumor-Mielnik

PRZESIĄDŹ SIĘ... NA ZDROWIE!

Często mówimy: „to jest jak jazda na rowerze, tego się nie zapomina!“. Warto więc przypomnieć sobie, dlaczego tak bardzo lubimy ten środek transportu.

Rower nie wydziela spalin, więc korzystając z niego dbamy o środowisko wokół nas. Dbamy także o naszą kondycję - regularne przejażdżki na jednośladach poprawiają nastrój, wzmacniają kręgosłup, usprawniają pracę serca, wzmacniają mięśnie nóg, dotleniają cały organizm i pomagają pozbyć się nadmiaru tkanki tłuszczowej. Rower ma także dobroczynne właściwości na stan naszego portfela! Nie trzeba go tankować, ubezpieczać, a konserwacja i przeglądy to wydatki znacznie niższego rzędu, niż w przypadku innych pojazdów. O darmowy parking również jest dużo łatwiej! Ponadto, mamy okazję do zwiedzenia bliżej lub dalszej okolicy i odkrycia nieznanych dla nas dotąd miejsc, a wybierając wycieczki z rodziną czy znajomymi, możemy poprawić nasze relacje społeczne.

Propozycji tras na wycieczki rowerowe jest bardzo wiele. W naszej okolicy dużą popularnością cieszy się Zalew Zemborzycki, ale warto wspomnieć, że przez Parafię Świętego Ducha w Ćmiłowie biegnie także inna ścieżka rowerowa. Prowadzi przez wszystkie miejscowości Gminy Głusk, ukazując niezwykle piękno lokalnej kultury. Przez ponad 37 kilometrów spotkamy atrakcje, które zadowolą każdego! Na trasie znajdują się zarówno lasy, pola, rzeki i stawy, a także kościoły, szkoły, lokalne zabytki (jak zespół dworsko - parkowy w Dominowie), nowy budynek Gminy oraz Pomniki Przyrody (Lipa drobnolistna i Dąb szypułkowy w Prawiednikach, Jałowiec Pospolity w Wilczopolu). Dokładny opis trasy znajduje się na stronie Gminy Głusk (<http://www.glusk.eurząd.eu/>) w zakładce Turystyka.

A może chcesz stworzyć własną ścieżkę i pokazać innym, co Ciebie urzekło w naszej okolicy? Odnajdź radość z odkrywania świata na nowo - na zdrowo!

Marta Pawelec

Z ŻYCIA PARAFII

MSZE ŚWIĘTE

Niedziela: godz. 9⁰⁰, 11⁰⁰ (suma), 17⁰⁰
Święta zniesione: 9⁰⁰, 18⁰⁰
Dni powszednie: 17⁰⁰ lub 18⁰⁰ (czas letni)

NABOŻEŃSTWA OKRESOWE

Po Mszy Świętej wieczorowej
Adoracja Najświętszego Sakramentu,
godzina przed Mszą Świętą, w każdy
pierwszy czwartek, piątek i sobotę miesiąca
oraz możliwość spowiedzi.

SPOWIEDŹ

Przed każdą Mszą Świętą, a w każdy pier-
wszy czwartek, piątek i sobotę miesiąca
godzinę przed Mszą Świętą

CHRZEST

W trzecią niedzielę miesiąca.

KANCELARIA

Czynna w piątki, godzinę przed Mszą Świętą
i w ciągu tygodnia przed i po Mszy Świętej.

DZIAŁALNOŚĆ GRUP DUSZPASTERSKICH

Legion Maryi:

każdy czwartek po Mszy Świętej

Chór parafialny:

próby w środę lub czwartek

Koło Żywego Różańca:

pierwsza niedziela miesiąca po sumie

Rada Duszpasterska:

spotkania zapowiadane przez ks. Proboszcza

Stowarzyszenie Akcji Katolickiej i Stowarzyszenie Rodzin Katolickich:

spotkania w każdy pierwszy piątek miesiąca
po Mszy Świętej

Młodzież:

w każdy piątek o 19⁰⁰

NOWI PARAFIANIE

Żolik Zofia, Rodak Paweł, Zięba Szymon,
Kuśmierz Igor Rafał, Kulik Dawid, Kmieć
Szymon, Przybylski Franciszek, Maj Michał
Jakub, Młynarczyk Franciszek Michał,
Wiśniewski Stanisław, Tkaczyk Gabriel,
Rudzikowski Kacper, Koss Jan, Bury Hanna Ewa,
Wiktoria Kornelia

SAKRAMENT MAŁŻEŃSTWA:

Nie było

ODESZLI DO PANA

Stec-Müller Marta Urszula (†68), Nieznaj

Krystyna Zofia (†83), Stachyra Wanda (†87),
Dudziak Tadeusz (†60), Dybała Elżbieta Maria
(†50), Grzegorz Bronisława (†88), Łos
Marianna (†91), Gęca Henryk (†89), Szponarowicz
Regina (†82)

KRONIKA PARAFIALNA

(GRUDZIEŃ 2013 – CZERWIEC 2013)

Styczeń:

wizyta duszpasterska – ks. Józef Czerwieniec
i ks. Grzegorz Kokowicz.

W pierwszy dzień Świąt Bożego Narodzenia i
Wielkanocy słowo Boże głosił ks. prałat dr
Franciszek Nieckarz, Rektor Seminarium Diecezji
Zamojsko – Lubaczowskiej.

Od 6 do 8 kwietnia 2014 r. rekolekcje
wielkopostne prowadził ks. dr Jan Miczyński,
Ojciec Duchowny w Metropolitalnym
Seminarium Duchownym w Lublinie.

SPRAWY GOSPODARCZE

W tym roku zakupiono watę mineralną do
ocieplenia plebanii i zainstalowano instalację
alarmową na plebanii. Przeprowadzono również
remont instalacji elektrycznej – wymieniono
przewody elektryczne doprowadzające prąd
do gniazdek, w których dotychczas nie było
uziemienia. Ponadto zamontowano 10 okien
w plebanii, zaimpregnowano drewnianą
konstrukcję środkiem przeciwgrzybiczym
i przeciwpożarowym. Latem będą ocieplone
ściany plebanii i zostaną przeprowadzone bieżące
drobniejsze naprawy.

Materiały, zgłoszenia oraz inne propozycje
współpracy prosimy przesyłać pod adres
gazetka.jestesmy@gmail.com
lub składać bezpośrednio u Księdza
Proboszcza.

Uwaga: prosimy o nadsyłanie ilustracji do
artykułów jako osobnych plików

Jesteśmy – pismo parafii Św. Ducha w Ćmitowie
Zespół redakcyjny: ks. Józef Czerwieniec – asystent
kościelny, Joanna Kumor-Mielnik, Sławomir Mielnik, Renata
Nowak.

e-mail redakcji: **gazetka.jestesmy@gmail.com**

ADRES REDAKCJI: Parafia Św. Ducha w Ćmitowie, 20-388
Lublin 6, tel. 081 751-80-70

KONTO PARAFIALNE: **81 86 85 0001 0008 2703 2000 0010**
Rejonowy Bank w Bychawie